Palma, plaça marcada per les emocions fortes

Al camp del Mallorca el Girona ha tocat fons, ha acariciat la Primera amb la punta dels dits i s'ha salvat sobre la botzina d'entrar en descens

Son Moix, un estadi que en només dues dècades ha tingut uns quants noms, no s'ha guanyat encara a pols ser considerat un camp mític. D'aquells on s'hi han viscut grans gestes i nits inoblidables. La seva joventut -va ser inaugurat el 1999- i alhora un disseny que li treu caliu el converteixen encara en un escenari tendre que espera temps millors. No l'ha visitat massa el Girona, però quan el trepitja el sentiment de l'equip no és ni de bon tros d'indiferència. Sempre hi passen coses. Els punts semblen d'un valor major del que realment és. A Palma, les emocions fortes estan assegurades. En pocs anys, s'hi han viscut tardes tan vibrants com dramàtiques. Dies per oblidar, gols salvadors i dianes per a l'esperança. Demà, els de Francisco hi tornen per posar a prova el camí iniciat el dissabte passat contra l'Espanyol. Un altre obstacle ben complicat contra un rival de la part alta, però amb la motivació i la confiança que transmet l'última victòria a la Lliga i la notable imatge oferta el dimarts a la Copa contra el Vila-real.

A Son Moix hi passen coses. S'anomeni així, Ono Estadi o Visit Mallorca. Com sigui. Quatre cops l'ha visitat el Girona, perquè els dos precedents anteriors (un 2-2 el 1940 i un 3-1 el 1977) es vivien en d'altres estadis que ja són cosa del passat. Gairebé sempre, el que ha passat a la gespa i sobretot el resultat final han sigut trascendents. Primer, les alegries. Només hi ha guanyat un cop l'equip català. Va ser el 31 de maig del 2015, en la penúltima jornada. Una victòria per a l'esperança i que situava el club a les portes de la Primera Divisió, èxit que acabaria aigualint el Lugo en un partit fatídic. Aquella tarda de primavera, a Palma, va decidir un solitari gol de Fran Sandaza (0-1) mentre que l'àrbitre Ocón Arráiz feia de les seves expulsant Carles Mas i Richy Álvarez, deixant-los sense poder jugar el darrer i decisiu partit. Amb aquells tres punts, el Girona es consolidava en segona posició amb 81 punts, dos més que l'Sporting, i depenia d'ell mateix per pujar. Cosa que no va aconseguir.

Més dramàtica havia sigut la visita dos anys abans. El 22 de desembre del 2013, l'estrena de Javi López a la banqueta no va convertir-se en el revulsiu esperat i el doblet d'Alfaro (2-0) enviava els blanc-i-vermells a la zona de descens. Allà s'hi estarien un grapat de jornades i no en sortirien fins al darrer sospir, en una permanència tan agònica com històrica. També hauria pogut caure en descens el Girona 15/16 abans de les vacances de Nadal i a Palma. Li calia perdre per fer-ho i va estar a punt. El 19 de desembre del 2015, la inèrcia de l'equip era força preocupant i mirava cap avall. Més va complicar les coses el gol d'Aveldaño a la primera meitat. Però Kiko Olivas, al descompte, va salvar els mobles marcant l'1-1. El punt evitava caure en una de les últimes quatre posicions. D'aquí, cap amunt perquè s'acabaria jugant el play-off. L'altre precedent, el setembre del 2016. Desfeta per la mínima amb gol de l'italià Samuele Longo en pròpia. Però aquell Girona sí que acabaria pujant i celebrant un ascens.

Font del document:

https://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2021/01/29/palma-placa-marcada-emocions-fortes/1085874.html?utm_source=rss